

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **L. Š.**, bytem X, zastoupen JUDr. Martinem Klímou, advokátem se sídlem tř. V. Klementa 203, 293 01 Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8. 2010, č.j. 092162/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ze dne 18.8. 2010 , č.j. 092162/2010/KUSK, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20.4. 2010 č.j. DP-635/2010-6. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl dopustit porušením ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) a § 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci byla rozhodnutím uložena pokuta dle § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., ve výši 25.000,- Kč a zároveň zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 231/1996 Sb.

Žalobce žalovanému vytýká, že nesprávně aplikoval právní předpis a chybně kvalifikoval žalobcovo jednání jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb. Žalobce považuje závěr žalovaného o tom, že dne 11.3. 2010 byl ještě ve výkonu sankce, když dne 8.3. 2010 příslušný orgán rozhodl o odpuštění zbytku sankce, za zcela nelogický a nesprávný. Žalobce namítá, že po právní moci usnesení ze dne 8.3. 2010 nebyl poučen o tom, že nemůže řídit motorová vozidla. Navíc zpochybňuje, zda takové poučení nemající oporu v konkrétním ustanovení zákona, může přímo znamenat změnu právní kvalifikace přestupku (tedy, že na řidiče se hledí, že v době výkonu sankce řídil, zatímco řidič v situaci žalobce může být maximálně postižen jako pachatel přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., neboť žalobce jako řidič vozidla při kontrole nedoložil platný doklad). Žalobce dále poukazuje na zásady aplikované v trestním řízení, zejména na princip *in dubio pro reo*, z které dovodil, že by neměla být aplikována přísnější právní kvalifikace. Žalobce dále uvádí, že není namístě přičítat skutečnosti fyzického předání řidičského průkazu do rukou žalobce až 12. 4. 2010 tak marginální význam na právní kvalifikaci přestupku. V této souvislosti žalobce přiznává, že si nebyl vědom významu období mezi 8.3. 2010 a 12. 4. 2010, kdy žalobce neměl v držení řidičský průkaz jen proto, že mu ho správní orgán nevydal. V daném případě podle žalobce také došlo ke dvojímu potrestání za jeden přestupek.

K námitkám žalobce žalovaný ve vyjádření odkázal na ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), podle něhož řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81 tohoto zákona. Podle žalovaného pokud byl žalobci uložen v předchozím řízení trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, byl žalobce povinen postupovat v souladu s ustanovením § 94a odst. 1 a 2 silničního zákona s tím, že vrácení pozbytých řidičských oprávnění se pak řídí podle § 102 stejného zákona. Žalovaný trvá na tom, že až do doby právní moci rozhodnutí o vrácení řidičského průkazu nebyl žalobce držitelem řidičského oprávnění, nesměl tedy řídit motorová vozidla a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o přestupcích. V této souvislosti žalovaný odkázal na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. Tejn 301/2007, podle kterého: „...Osoba, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s ohledem na to, že jí byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem v řízení o přestupku uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, nebo jí bylo řidičské oprávnění ze stejných důvodů odňato podle § 94 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona ve znění účinném do 30. 6. 2006, není držitelem řidičského oprávnění ve smyslu ustanovení § 180d tr. zák. o trestném činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění.“

K námitce žalobce o jeho nepoučení o povinnosti žádat o vrácení pozbytého řidičského oprávnění, žalovaný uvedl, že jeho povinností není poučovat účastníka o jeho povinnostech (o otázkách hmotného práva), které mu vyplývají ze zákona.

Žalovaný připomněl, že žalobce podal dne 8. 3. 2010 (tři dny před spácháním přestupku) osobně žádost o vrácení řidičského oprávnění. Podle žalované si tak musel být vědom toho, že není držitelem řidičského oprávnění.

K tvrzení žalobce, že držením řidičského průkazu je osoba oprávněna k řízení motorových vozidel, je podle žalovaného mylná. Připomněl, že podle § 103 odst. 1 silničního zákona je řidičský průkaz veřejná listina, která osvědčuje udělení řidičského oprávnění. Dále žalovaný poukázal na ustanovení § 105 odst. 1 písm. g a § 109 odst. 1 tohoto zákona, z nichž dovodil, že z pozice „držení“ je podstatnější být držitelem řidičského oprávnění, než držitelem řidičského průkazu. Z této důležitosti pak vyplývá i vzájemné postavení těchto institutů

v rámci řízení o přestupku (viz § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích).

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl dne 11. 3. 2010 kontrolován hlídkou Policie České republiky, při níž bylo zjištěno, že žalobci byl zadržen řidičský průkaz, neboť mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení, od kterého bylo na jeho vlastní žádost s účinností ode dne 8. 3. 2010 upuštěno.

Přípisem ze dne 19. 3. 2010 bylo žalobci sděleno obvinění ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. e) a l) zákona o přestupcích a tímto byl žalobce zároveň předvolán k ústnímu jednání. Při ústním jednání žalobce uvedl, že si není vědom protiprávního jednání s tím, že si již převzal rozhodnutí o upuštění od zbytku trestu a nevěděl, že nesmí řídit motorové vozidlo v době, než mu bude řidičský průkaz vrácen. Žalobce při ústním jednání také zmínil, že byl nucen řídit motorové vozidlo, neboť vezl svoji dceru k lékaři s bolestí břicha. Na otázku správního orgánu, proč tuto skutečnost nesdělil hlídce Policie ČR, která by zajistila převoz dcery žalobce k lékaři, sdělil, že dcera již nechtěla nikam jet.

Obsahem spisu je i kopie žádosti o vrácení řidičského oprávnění z důvodu zákazu činnosti ze dne 8. 3. 2010. O vrácení řidičského oprávnění bylo rozhodnuto 12. 4. 2010

Dne 20. 4. 2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným z výše uvedeného přestupku. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že výpověď ohledně odvozu své dcery k lékaři považuje za účelovou. Jelikož žalobce uvedl pouze nesouhlas a další návrhy na doplnění řízení neměl, správní orgán dospěl k závěru, že se skutek stal a že došlo k porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) a § 4 písm. b) silničního zákona. Při ukládání pokuty správní orgán zohlednil přestupkovou minulost žalobce (od března roku 2009 měl již 5 záznamů) s tím, že lze u něho dovodit sklony k nekázni v silničním provozu. I přesto žalobci uložil pokutu při spodní hranici s odůvodněním, že popsání jednání se v minulosti nedopustil.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah je v podstatě totožný s obsahem žaloby. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které odůvodnil tím, že žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění. Ode dne 10. 2. 2010 začal vykonávat sankci zákazu činnosti, od které bylo rozhodnutím Magistrátu města Mladá Boleslav s nabytím právní moci dne 8. 3. 2010 upuštěno. Žalovaný odkázal na znění ustanovení § 94a odst. 4 a § 102 odst. 1 silničního zákona, z nichž dovodil, že žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění ode dne 10. 2. 2010, a dne 11. 3. 2010, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR, stále nebyl držitelem řidičského oprávnění, protože o jeho vrácení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 151 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, až dne 12. 4. 2010. Žalovaný upozornil, že upuštění od výkonu zbytku trestu a vrácení řidičského oprávnění jsou dvě rozdílná řízení, která nelze zaměňovat, ani nahrazovat. Doplnil, že „nebýt ve výkonu sankce“ neznamená „být držitelem řidičského oprávnění“. K námitce společenské škodlivosti žalovaný uvedl, že je bezesporu nižší, za situaci, kdy měl žalobce již vykonán trest zákazu činnosti. Právě z toho důvodu nedošlo k trestnímu stíhání, nicméně konstatoval, že i toto jednání je vysoce společensky nebezpečné, ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti, kterým je zejména bezpečnost provozu. Snahou podle žalovaného je eliminovat škodlivé následky takového jednání a umožnit se účastnit provozu pouze osoby, které jsou dostatečně odborně a zdravotně způsobilé k řízení motorového vozidla. O tom, zda se o takovou osobu jedná pak v souladu se zákonem má pravomoc rozhodovat pouze příslušný správní orgán, které toto své rozhodnutí osvědčuje vydáním řidičského průkazu.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Obecně dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.“ Jiným zákonem ve smyslu citovaného ustanovení je mimo jiné také silniční zákon.

V pozitivním vymezení je pojem přestupku vyjádřen formálními (obecné a typové) a materiálními znaky, které tak musí být naplněny současně. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva. Je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, které jsou společné pro všechny přestupky, a to především, zda jednání pachatele přestupku bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také, zda je jednání zaviněné odpovědnou osobou, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. Dále je zapotřebí zkoumat naplnění typových znaků přestupku, tedy znaků skutkové podstaty přestupku (subjekt, subjektivní stránka, objekt, objektivní stránka), které charakterizují a odlišují jednotlivé konkrétní přestupky. Přestupek je tedy spáchán, pokud jsou naplněny všechny znaky jeho skutkové podstaty a materiální znak přestupku. Materiální znak je uveden v ustanovení § 2 odst. 1 přestupkového zákona jako **„jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“**. Můžeme konstatovat, že jednání, které je uvedeno ve skutkových podstatách přestupků, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku. Jestliže však k jednání osoby přistoupí další okolnosti, které znemožní, aby toto jednání porušilo nebo ohrozilo zájem společnosti, k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde. Z toho vyplývá, že jednání, které má sice formální znaky přestupku, ale není jím porušen nebo ohrožen zájem společnosti, není přestupkem. Právní nauka pojmenovala tento materiální znak přestupku jako nebezpečnost činu pro společnost.

K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon jinak. Z nedbalosti je spáchán tehdy, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Žalobce argumentuje tím, že si nebyl vědom významu období mezi 8. 3. 2010 a 12. 4. 2010, kdy neměl v držení řidičský průkaz jen proto, že mu ho správní orgán nevydal. Namítal, že pro laika je stěžejí pochopitelný rozdíl mezi pojmy „upuštění od výkonu sankce“ a „vrácení řidičského oprávnění“. Soud je toho názoru, že nevědomost žalobce nemůže být považována za okolnost, která vylučuje protiprávnost jednání. Silniční zákon nestanoví výjimku, že ke spáchání přestupku je třeba zavinění úmyslné. Vzhledem k tomu, že žalobce byl osobou odborně způsobilou k řízení motorového vozidla, lze od něj spravedlivě požadovat, aby znal pravidla provozu na pozemních komunikacích. S ohledem k okolnostem dané věci a k osobním poměrům účastníka lze konstatovat, že tak vědět měl a mohl. Nedbalost účastníka lze s poukazem na tradiční zásadu „neznalost zákona neomlouvá“ dovodit také z toho, že tomuto účastníku nic nebránilo, aby se informoval přímo z platného

silničního zákona a nebo u příslušného správního orgánu, kde požádal o vrácení řidičského oprávnění z důvodu zákazu činnosti.

Žalobce dále argumentuje tím, že nebyl poučen o tom, že po právní moci usnesení ze dne 8. 3. 2010 nemůže řídit motorová vozidla. Soud k tomu uvádí, že přestože správní orgán má obecnou poučovací povinnost plynoucí z § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož musí správní orgány poskytovat účastníkům řízení přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, není jejich úkolem poučovat účastníka o jeho povinnostech, které mu vyplývají ze zákona (viz nálezn Ústavného soudu č.j. I. ÚS 63/96).

Žalobce nesouhlasil ani s právním posouzením této otázky, neboť má za to, že žalobce pouze nepředložil platný doklad a jeho přestupek měl být řešen dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Žalovaný ve svém vyjádření poukazoval na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2007. Přestože nejde o řízení trestní, je třeba připomenout, že přestupkové řízení je ovládáno stejnými zásadami. Z obecné potřeby vyplývá použití ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem *k neexistenci jednotného kodexu správního trestání nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli přestupku či správního deliktu* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4. 2008 č.j. 1 As 27/2008-67).

V tomto stanovisku Nejvyšší soud vyjádřil k otázce možnosti jednočinného souběhu trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák., přičemž uvedl, že:

I. Osoba, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a odst. 1 silničního zákona, s ohledem na to, že jí byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem v řízení o přestupku uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, nebo jí bylo řidičské oprávnění ze stejných důvodů odňato podle § 94 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona ve znění účinném do 30. 6. 2006, **není držitelem řidičského oprávnění** ve smyslu ustanovení § 180d tr. zák. o trestném činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění.

II. Jestliže pachatel řídí motorové vozidlo, ačkoli není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle zvláštního zákona (zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), a to v době, kdy mu bylo řízení motorových vozidel zakázáno pravomocným rozsudkem nebo rozhodnutím příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností v přestupkovém řízení, zpravidla naplňuje znaky trestných činů řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák. a maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. spáchaných v jednočinném souběhu.

V tomto stanovisku Nejvyšší soud vyslovil nesouhlas s argumentem, že uložení trestu zákazu činnosti znamená pouze to, že osoba nesmí po stanovenou dobu vozidlo řídit, ale nepřestává být jeho **držitelem**, neboť oprávnění neztratila zcela.

Podle § 22 odst. 1 písm.e) bod 1 přestupkového zákona se skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích „*dopustí ten, kdo...řídí vozidlo...a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění*“. Z ustanovení vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty dojde vždy, když osoba řídí motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění s tím, že nejsou rozdíly mezi

důvody, pro které obviněný řidičské oprávnění pozbyl (např. odnětím, vzdáním se řidičského oprávnění dle § 94, v důsledku dosažení 12 bodů a pod), případně zda nikdy držitelem řidičského oprávnění nebyl. Podle § 94 a odst. 1 zákona o silničním provozu držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Podle § 102 stejného zákona po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a (odst. 1). Odst. 2 upravuje náležitosti žádosti (písm. a) až e), mimo jiné musí být v žádosti uvedena skupina nebo podskupina řidičského oprávnění, o jehož vrácení je žádáno (písm. e). Odst. 3 dále předepisuje přílohy, které je žadatel povinen k žádosti o vrácení řidičského oprávnění přiložit. Vedle rozhodnutí, kterým byla uložena sankce (resp. trest) zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel (písm. b) musí být přílohou i doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel zařazených do skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění podle odstavce 5, který nesmí být ke dni podání žádosti starší než 60 dní. Podle § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, pokud ode dne právní moci rozsudku nebo rozhodnutí, jímž došlo k uložení trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, uplynul více než jeden rok, musí žadatel prokázat zdravotní a odbornou způsobilost.

V posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí správního orgánu, kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce má však za to, že nabytím právní moci rozhodnutí o upuštění od potrestání, se mu řidičské oprávnění automaticky obnovilo. Tento právní názor nemá oporu nejen v uvedeném stanovisku Nejvyššího soudu, ale především v platné právní úpravě. Podle názoru soudu ustanovení § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu bez jakýchkoliv pochyb svědčí o tom, že osoba, která řidičské oprávnění pozbyla v důsledku uložení trestu zákazu činnosti nenabývá řidičské oprávnění vykonáním takového trestu ex lege. Pro tento závěr svědčí také náležitost žádosti o vrácení řidičského průkazu stanovené v § 102 odst. 2 písm. e) zákona o silničním provozu (v žádosti musí být uvedena *skupina nebo podskupina řidičského oprávnění, o jehož vrácení je žádáno*). Zákon předpokládá správní řízení, jehož (ne)zahájení ponechává zcela v dispozici takové osoby (může ale nemusí podat žádost). Zahájení řízení z moci úřední dle § 102 zákona o silničním provozu zákon neumožňuje. K obnovení či znovunabytí řidičského oprávnění dochází až rozhodnutím příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností o vrácení řidičského oprávnění. Tento individuální správní akt má konstitutivní, nikoliv deklaratorní povahu, tedy zakládá řidičské oprávnění. Okamžik vzniku řidičského oprávnění je spojen až s právní mocí předmětného rozhodnutí.

Ze shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že nedošlo k pochybení ze strany správních orgánů při určení odpovědnosti za přestupek. Správní orgán řádně odůvodnil výši pokuty, když přihlédl k přitěžujícím i k polehčujícím okolnostem, přičemž žalobce nenamítal nezákonnost jejího uložení, ani nepožádal soud o její snížení. S ohledem na uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová